

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται από τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και από τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως, χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη, η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή οποιοδήποτε μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση, και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό, σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Σεραφείμ Βάγιας
e-mail: serafim_@otenet.gr
blog: serafim-vagias.blogspot.com

διορθώσεις κειμένου: Κωνσταντίνα Σαρρή

σχεδιασμός εξωφύλλου: Νάσος Βάγιας

© 2011 εκδόσεις ΙΒΙΣΚΟΣ
Ηροδότου 31, 15122 Μαρούσι
τηλ: 210 8021333 - φαξ: 211 0135560
<http://www.iviskospublications.gr>
e-mail: info@iviskospublications.gr
ISBN 978-960-99929-0-9

ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΒΑΓΙΑΣ

ΟΜΟΚΕΝΤΡΟΙ ΚΥΚΛΟΙ

εκδόσεις ΙΒΙΣΚΟΣ

Στην Ειρήνη που με ενθαρρύνει

1

Δευτέρα πρωί, ώρα 08.30.

Ο Μάριος Δολιανίτης σηκώθηκε απ' το κρεβάτι, τεντώθηκε σηκώνοντας τα χέρια πάνω απ' το κεφάλι του και ύστερα, παίρνοντας απ' τη μικρή ψάθινη πολυθρόνα το πουκάμισό του, το φόρεσε κοιτάζοντας με αυταρέσκεια το είδωλό του στον καθρέφτη.

Η φύση ήταν απλόχερη μαζί του. Στα τριάντα ήταν ένας νέος άνδρας που έσφυζε από ζωή και υγεία. Ψηλός, όμορφος, με δυνατό πηγούνι, σαγόνι και ζυγωματικά, και μ' ένα καλογυμνασμένο αθλητικό σώμα.

Ικανοποιημένος, άρχισε να κουμπώνει ένα ένα τα κουμπιά.

«Δε θα σηκωθείς;» είπε κοιτάζοντας το κρεβάτι μέσα απ' τον καθρέφτη.

Η Ιβ τέντωσε τα χέρια της. Το σατέν σεντόνι γλίστρησε, αποκαλύπτοντας το στητό σφιχτό στήθος της.

«Δεν είναι νωρίς;» μουρμούρισε νυσταγμένη.

Ο Μάριος πήγε κοντά της και χάιδεψε το στήθος της.

«Άντε, σήκω, τεμπέλα», είπε κατεβάζοντας το χέρι του στην επίπεδη κοιλιά της, «είναι οκτώ και μισή. Πότε θα ετοιμαστείς;»

«Θα σηκωθώ», αναστέναξε η Ιβ κρατώντας το χέρι του στην κοιλιά της, «μήπως μ' αφήνεις κιόλας;»

Ο Μάριος έσκυψε και την φίλησε.

«Σε λατρεύω», είπε, «μακάρι να μπορούσα να ήμουν μαζί σου κάθε μέρα. Όλη τη μέρα».

Τα νυσταγμένα μάτια της Ιβ τον κοίταξαν ερωτηματικά.

«Ψευταρά», είπε, «πρώτη φορά το λες αυτό. Εκτός κι αν... είναι πάλι να εξαφανιστείς και σε πλακώσανε οι τύψεις. Είναι μια δικαιολογία που...»

Ο Μάριος έβαλε το πουκάμισο μες στο παντελόνι του και έδεσε τη ζώνη του.

«Όχι, μωρό μου, δεν είναι δικαιολογία», είπε σοβαρός, «σήμερα έχω ένα πολύ σημαντικό ραντεβού. Απ' αυτό θα εξαρτηθεί αν θα συνεχίσω να φεύγω ή... θα μείνω για πάντα κοντά σου».

Η Ιβ χαμογέλασε.

«Γιατί», ρώτησε, «υπάρχει και τέτοια προοπτική; Να πάψεις να εξαφανίζεσαι;»

Ο Μάριος κάθισε κοντά της.

«Υπάρχει, Ιβ», είπε χαϊδεύοντας το στήθος της, «και είναι κοντά. Ξέρεις... έχω αρχίσει να σε ερωτεύομαι. Νομίζω πως μου έχεις γίνει συνήθεια».

Η Ιβ τον κοίταξε ξαφνιασμένη.

«Κόφ' το, Μάριε», είπε, «φεύγεις και δε μου λες ούτε πού πας ούτε πότε θα γυρίσεις, και τώρα μου λες πως... έχεις αρχίσει να με ερωτεύεσαι κιόλας. Μου ακούγεται χαζό. Βρες κάτι καλύτερο».

«Αλήθεια είναι, Ιβ. Νομίζω πως... τσιμπήθηκα. Όταν φεύγω, μου λείπεις. Βιάζομαι να γυρίσω κοντά σου».

Η Ιβ ανασηκώθηκε στο μαξιλάρι.

«Τι κάνεις τώρα;» είπε. «Ερωτική εξομολόγηση; Άσ' το καλύτερα, Μάριε. Μην προσπαθείς να χρυσώσεις το χάπι. Δε χρειάζεται να μιλάμε μελοδραματικά. Και μάλιστα πρωί πρωί που ακόμα δεν έχουμε ανοίξει τα μάτια μας. Είμαστε μαζί γιατί το θέλουμε και οι δυο. Είμαστε και οι δυο μεγάλα παιδιά. Ξέρουμε καλά και οι δυο μας τι κάνουμε. Σε θέλω και με θέλεις, τα υπόλοιπα... άσ' τα».

Ο Μάριος Δολιανίτης έσκυψε και την φίλησε.

«Δεν είναι όπως το λες», διαμαρτυρήθηκε, «θέλω να είμαι μαζί σου, αλλά για την ώρα δεν μπορώ. Σύντομα όμως θα ξεμπερδέψω με κάτι δουλειές που έχω και τότε...»

Άφησε τη φράση του στη μέση και σηκώθηκε. Στάθηκε πάλι μπροστά στον καθρέφτη για να δέσει τη γραβάτα του.

«Και... τότε, τι;» ρώτησε η Ιβ, παρατηρώντας τον αδέξιο τρόπο που προσπαθούσε να δέσει τον κόμπο της γραβάτας του.

Της χαμογέλασε μέσα απ' τον καθρέφτη.

«Τότε... δε θα σηκώνομαι απ' το κρεβάτι», είπε ξαναδένοντας τον κόμπο απ' την αρχή.

Η Ιβ έμεινε να τον παρατηρεί συλλογισμένη. Αυτά δεν της τα 'χε ξαναπεί. Ποτέ δεν της είχε μιλήσει για δουλειές ή για άλλες επαγγελματικές υποχρεώσεις. Ούτε και τι δουλειά έκανε. Ποιο ήταν το επάγγελμά του. Το μόνο που ήξερε ήταν πως μιλούσε άσφoga αγγλικά. Και πολύ περισσότερο, ποτέ δεν της είχε μιλήσει για μια μελλοντική προοπτική στη σχέση τους. Για πρώτη φορά της έλεγε πως όταν θα τελείωνε με τις επαγγελματικές υποχρεώσεις του θα έμενε μαζί της όλο τον καιρό, χωρίς να εξαφανίζεται και να ξανάρχεται σαν τον κομήτη. Την είχε μπερδέψει. Πόσες φορές δεν είχε αναλογιστεί αν αυτό που της συνέβαινε ήταν φυσιολογικό κι αν θα έπρεπε να συνεχίσει αυτή την παράξενη σχέση της; Πόσες φορές δεν είχε περάσει απ' το μυαλό της η σκέψη πως είχε συνδεθεί μ' έναν άνθρωπο σκοτεινό, παράνομο, που είχε ανοιχτούς λογαριασμούς με τη δικαιοσύνη; Πόσες φορές, όταν εξαφανιζόταν για μέρες ολόκληρες χωρίς να δίνει σημεία ζωής, δεν είχε κάνει τη φοβερή σκέψη ότι ο άνθρωπος που μοιραζόταν μαζί του το κρεβάτι της ήταν ένας φυγόδικος, ένας καταζητούμενος; Όμως στο τέλος, υπερίσχυε η αισιόδοξη σκέψη και η άποψη πως αυτά που σκεφτόταν ήταν υπερβολικά. Πως κι αυτός, όπως κι αυτή, ήταν ένας ελεύθερος άνθρωπος και μπορούσε, αφού δεν υπήρχε καμία δέσμευση μεταξύ τους, να κάνει ό,τι ήθελε. Βέβαια την πείραζε που όταν γύριζε δεν της έλεγε ποτέ πού ήταν και τι έκανε τις ημέρες που εξαφανιζόταν, αλλά αφού κι αυτός δεν της ζητούσε λογαριασμό για τίποτα, το θεωρούσε πολύ φυσικό να μη ζητάει κι αυτή. Ακόμα και αστυνομι-

κά σενάρια είχε κάνει για αυτές τις περιέργες και συχνές εξαφανίσεις του. Ύστερα μάλιστα και από ένα φιλμ που είχε δει με τον Σβαρτζνέγκερ και την Τζέιμι Λι Κέρτις, που ενώ στην πραγματικότητα ο τύπος ήταν ένας σκληρός πράκτορας της CIA, το έπαιζε φιλήσυχος οικογενειάρχης, τον είχε δει τρομοκράτη, κατάσκοπο, έμπορο ναρκωτικών και ένα σωρό άλλα, καταλήγοντας πως τελικά έπρεπε να δώσει ένα τέλος σε αυτή τη σχέση, όσο κι αν είχε αρχίσει να τον ερωτεύεται.

«Γαμώτο», είπε μέσα της, παρακολουθώντας την προσπάθεια που έκανε να δέσει τη μεταξωτή γραβάτα του, «τι 'ναι αυτό πάλι που ξεφούρνισε; Καλά δεν ήταν που είχαμε μείνει στο πήδημα και μόνο; Τι τον έπιασε τώρα και μιλάει για αισθήματα και αγάπες;»

Έριξε το σεντόνι πάνω της και σηκώθηκε. Μήπως –συνέχισε να σκέφτεται μπαίνοντας στο μπάνιο– ένα χρόνο τώρα που μοιράζονταν τη ζωή τους, της είχε δώσει κάποια ένδειξη για να ελπίζει σε κάτι παραπάνω από ένα ευχάριστο πήδημα; Της είχε πει ποτέ ποιες ήταν αυτές οι τόσο περίεργες «επαγγελματικές υποχρεώσεις του»; Της είχε πει ποτέ πού και γιατί εξαφανιζόταν τόσες μέρες; Τι δουλειά έκανε και είχε τόση οικονομική άνεση; Τίποτα. Ήταν ένας γρίφος. Και τώρα ξαφνικά της έλεγε πως... «Μα... γίνονται έτσι αυτά τα πράγματα;» μουρμούρισε μπαίνοντας στην μπανιέρα.

Έκανε ένα χλιαρό ντους, σκουπίστηκε καλά καλά με τη μαλακή πετσέτα, την έδεσε στη μέση της και μπήκε στην κρεβατοκάμαρα.

«Υπάρχει περίπτωση», είπε σκύβοντας να πάρει απ' το πάτωμα την κιλότα της, «να μάθω κι εγώ ποιες είναι, τέλος πάντων, αυτές οι επαγγελματικές υποχρεώσεις σου και τι δουλειά κάνεις, ή μήπως είναι κανένα κρατικό μυστικό και δεν επιτρέπεται;»

Ο Μάριος γύρισε και την κοίταξε λαίμαργα. Με μάτια που έλεγαν πολλά.

«Δε μιλάς; Να υποθέσω λοιπόν ό,τι θέλω; Πως είσαι ένας...»

Δεν το τελείωσε. Έσκυψε και πήρε από κάτω το σουτιέν της.

Ο Μάριος πήγε κοντά της, την αγκάλιασε και φίλησε το στήθος της με απληστία.

«Θα σου πω», της είπε χαϊδεύοντας την πλάτη της, «δε με έχεις ρωτήσει ποτέ».

Η Ιβ απομακρύνθηκε.

«Να σε ρωτήσω;» είπε δένοντας το σουτιέν της. «Μα εσύ... όποτε κάναμε κουβέντα γι' αυτό το πράγμα, άλλαζες τη συζήτηση και τώρα λες πως δε σε ρώτησα;»

«Αν επέμενες...»

Η Ιβ χαμογέλασε.

«Τι θα πει αυτό;» είπε. «Πώς το εννοείς;»

«Δεν εννοώ τίποτα. Απλά, αν με είχες ρωτήσει, θα σ' το 'λεγα. Κομπιουτεράς είμαι. Προγραμματιστής. Αυτή είναι η δουλειά μου. Είσαι ευχαριστημένη τώρα;»

Η Ιβ φόρεσε το τζιν.

«Για ποιον δουλεύεις;» είπε τραβώντας το φερμουάρ.

«Για όλους. Για όποιον πληρώνει τα περισσότερα. Είμαι αυτό που λέμε, ένας free lancer».

Η Ιβ ανοιγόκλεισε τα μάτια της.

«Και κάνεις τόσα ταξίδια;»

«Ναι, κάνω. Γιατί... τόση έκπληξη;»

«Δεν ξέρω... Έτσι μου ήρθε. Πάντως... πρέπει να κερδίζεις αρκετά, έτσι;»

Ο Μάριος ανασήκωσε τους ώμους του.

«Κερδίζω».

«Αχ, μη μου απαντάς έτσι μονολεκτικά. Πες και καμιά λέξη παραπάνω».

Ο Μάριος γέλασε.

Ήταν γοητευτικός. Η Ιβ έκανε αυθόρμητα τη σκέψη πως δε θα αργούσε η στιγμή που θα του έλεγε πως ήταν κι αυτή τσιμπημένη μαζί του.

«Δε θα πεις τίποτα παραπάνω;» είπε. «Δε θα μου πεις τίποτα περισσότερο γι' αυτό το σημαντικό ραντεβού που θα αλλάξει τη ζωή σου;»

«Αυτά που σου είπα δεν είναι αρκετά; Όλα θέλεις να τα ξέρεις;»

Η Ιβ κάθισε στην άκρη του κρεβατιού να δέσει τα κορδόνια στις μπότες της.

«Όλα;» έκανε. «Τίποτα δεν ξέρω, Μάριε. Κοντά ένα χρόνο είμα-